

Panium – Nummer tolv

Daniel 11:40 och profetians tre öppnanden av sigillen

Jeff Pippenger

2025-09-12

Den elfte kapitlets fjortionde vers i Daniel är en av de mest djupsinniga verserna i Bibeln. Den representerar förseglingens brytande av Daniels bok år 1798, 1989 och 2023. De tre tillfällen då boken avförseglades markerar avslutningen på en förskingring om ”sju tider”. År 1798 markerade avslutningen på de två tusen fem hundra tjugo åren av förskingring som började 723 f.Kr., då Assyrien förde de norra tio stammarna i fångenskap. År 1989 markerade avslutningen på 126 år sedan upproret 1863, då Sjundedagsadventistkyrkan officiellt åsidosatte ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex. År 2023 markerade avslutningen på de tre och en halv dagarna då de två vittnena i Uppenbarelseboken elva låg döda på gatan. Vid avslutningen av de 2 520 åren (de 126 åren och de 3½ dagarna — alla symboler för ”de sju tiderna”) avförseglades Daniels bok.

Syster White upplyser oss om att det år 1798 var nödvändigt att människorna fick händelserna i samband med nådatidens avslutning framställda för sig. När hon återger detta faktum identifierar hon parallella historiska skeenden, ty hon framställer också de sista dagarnas budskap som de händelser som är förbundna med nådatidens avslutning. När hon talar om den milleritiska historien skriver hon:

”Det var nödvändigt att människorna väcktes till insikt om sin fara; att de uppväcktes till att förbereda sig för de högtidliga händelser som är förbundna med nådatidens avslutning.” Den stora striden, 310.

När hon talar om de sista dagarna skriver hon:

”Före sin korsfästelse förklarade Frälsaren för sina lärjungar att han skulle dödas och uppstå igen ur graven, och änglar var närvarande för att inpräglade hans ord i deras sinnen och hjärtan. Men lärjungarna såg fram emot en timlig befrielse från det romerska oket, och de kunde inte uthärda tanken att han, i vilken alla deras förhoppningar var samlade, skulle lida en vanärande död. De ord som de behövde minnas fördrevs ur deras sinnen; och när prövningens stund kom, fann den dem oförberedda. Jesu död krossade deras hopp lika fullständigt som om han inte hade förvarnat dem. Så öppnas i profetiorna framtiden för oss lika tydligt som den öppnades för lärjungarna genom Kristi ord. De händelser som hör samman med prøvotidens avslutning och förberedelseverket för nödens tid framställs klart. Men mängder av människor har inte större förståelse av dessa viktiga sanningar än om de aldrig hade blivit uppenbarade. Satan vakar för att rycka bort varje intryck som skulle kunna göra dem visa till frälsning, och nödens tid skall finna dem oförberedda.” The Great Controversy, 595.

Milleritbudskapet blev öppnat 1798, och det framlade ”de händelser som står i samband med nådatidens avslutning”. När hon talar om de sista dagarna tillämnar hon lärjungarnas historia för att åskådliggöra det faktum att ”de händelser som står i samband med nådatidens avslutning” är det

som gör människor visa till frälsning, men inte blir förstått. De budskap som öppnades 1798, 1989 och 2023 var budskap som identifierade ”de händelser som står i samband med nådatidens avslutning”.

Vers fyrtio representerar en historisk linje där Daniels bok avförseglas tre gånger. År 1798 avförseglades Daniels syn vid floden Ulai, som representerar kapitel sju till nio. År 1989 avförseglades Daniels syn vid floden Hiddekel, som representerar kapitel tio till tolv. År 2023 avförseglades den dolda historien i vers fyrtio i Daniel elva.

Historien i vers fyrtio sträcker sig från 1798 fram till söndagslagen i vers fyrtioett, vilket är Förenta staternas historia, som också är jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton, den falske profeten i Uppenbarelseboken sexton och det sjätte riket i Bibelns profetia. Samma historia som framställs i vers fyrtio i Daniel elva framställs också i en enda vers i Uppenbarelseboken.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn lika ett lamms, och det talade såsom en drake. Uppenbarelseboken 13:11.

Denna vers är, liksom vers fyrtio, den historia som börjar med Alien and Sedition Acts år 1798 och slutar med söndagslagen, när nationen talar såsom en drake; en historia som börjar när det påvliga Rom avsätts från tronen och slutar när det påvliga Rom återinsätts på tronen. Den historia som framställs i både Uppenbarelseboken 13:11 och Daniel 11:40 börjar med avlägsnandet av det femte riket i Bibelns profetia och slutar med avlägsnandet av det sjätte riket i Bibelns profetia.

De ”sjuttio” åren då Babylon regerade som det första riket i Bibelns profetia fram till det andra riket i Bibelns profetia representerar historien i vers fyrtio från 1798 fram till söndagslagen.

Och det skall ske på den dagen att Tyrus skall vara bortglömt i sjuttio år, såsom under en konungs dagar; efter sjuttio års slut skall det gå Tyrus såsom i skökans sång: Tag en harpa, gå omkring i staden, du bortglömda sköka; spela ljuvt, sjung många sånger, så att man må komma ihåg dig. Och det skall ske efter sjuttio års slut att Herren skall hemsöka Tyrus, och hon skall återvända till sin skökolön och bedriva otukt med alla rikena på jordens yta. Jesaja 23:15–17.

Historien från 1798 fram till söndagslagen är också historien om när Tyrus sköka blir bortglömd, såsom det är nedtecknat i Jesaja tjugotre, där perioden uttrycks som ”sjuttio år” och som ”en konungs dagar”. Från Nebukadnessar till Belsassar regerade det första riket i Bibelns profetia och förebildade därmed det sjätte riket i Bibelns profetia, vilket började som ett lamm men slutar med att tala såsom en drake. Nebukadnessar representerar en efterföljare till lammet och Belsassar en efterföljare till draken.

Historien från 1798 fram till söndagslagen är också historien om de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton, som börjar med milleriternas reformation och slutar med de etthundrafyrtiofyra tusens reformation. De tre änglarnas budskap är domens stunds budskap. Milleriterna tillkännagav de händelser som är förbundna med domens början, och de etthundrafyrtiofyra tusen tillkännager de händelser som är förbundna med nådatidens slut.

Händelserna i samband med nådatidens slut framställs på profetians inre och yttre linjer, och händelserna äger i första hand rum i den historia som representeras av vers fyrtio i Daniel elva. Händelserna i vers fyrtio slutar med söndagslagen i Förenta staterna, så händelserna kring den slutliga insamlingen av Guds andra barn, som fortfarande befinner sig i Babylon, representeras inte i vers fyrtio; likväl har den kris som då står världen till mötes just fullbordats i Förenta staterna. Dessa händelser representerar domen över Förenta staterna och reningen av Guds församling innan församlingen upphöjs som ett baner.

De inre händelser som är förbundna med nådatidens avslutning identifierar Kristi verk som Översteprästs i fullbordandet av Guds hemlighet bland Hans folk i den sista tiden. De yttre händelserna identifierar Förenta staternas roll i att återge påvemakten dess makt. Hela Förenta staternas historia som det sjätte riket i Bibelns profetia, hela Laodiceas historia, utspelar sig under den historia som framställs i vers fyrtio.

De inre och yttre linjerna i vers fyrtio representeras av de två hornen på jordens vilddjur. Republikanismens horn är den yttre linjen och protestantismens horn är den inre linjen. Båda linjerna existerar inom det sjätte rikets historia, och vid avslutningen av det sjätte rikets historia kommer Guds dom över både det protestantiska och det republikanska hornet. Det budskap som identifierar de händelser som är förbundna med nådatidens slut är det budskap som identifierar de händelser som drabbar Förenta staterna när det fyller sin bägare av prøvotid. Det budskap som identifierar de händelser som är förbundna med nådatidens slut är också det budskap som identifierar de händelser som drabbar sjundedagsadventismen när den fyller sin bägare av prøvotid.

Inom fyrtionde versens historia avförselas Daniels bok vid tre tillfällen, och vart och ett av de tre tillfällena frambringar en inre och en yttre linje som framställer de händelser som är förbundna med prøvotidens avslutning. Vart och ett av de tre vägmärkena föregås av en skingring i sju tider. Den fyrtionde versen representerar därför historien från 1798 fram till söndagslagen, och de profetiska vägmärkena inom den historien är de "händelser som är förbundna med prøvotidens avslutning". Inom fyrtionde versens historia representerar den inre linjen en övergång från Filadelfia till Laodicea i början och en övergång från Laodicea till Filadelfia i slutet. Början representerade en reformatorisk rörelse, såsom den illustreras i liknelsen om de tio jungfrurna, vilken förebildade en reformatorisk rörelse vid slutet som också uppfyllde liknelsen i minsta detalj.

Den filadelfiska milleritiska rörelsen började med en uppfyllelse av de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex år 1798, och därefter ytterligare en uppfyllelse av de "sju tiderna" den 22 oktober 1844. Senast år 1856 identifierade både James White och syster White rörelsen såsom varande i ett laodiceiskt tillstånd. Samma år framlades nytt ljus om de "sju tiderna" i kyrkans officiella publikation, vilken aldrig fullbordades. De "sju tiderna" uppfylldes år 1798, och därefter upptäckte William Miller "sanningens kedjas begynnelse", såsom syster White kallade det, och sanningens kedjas begynnelse var de "sju tiderna". År 1798 var en uppfyllelse av de "sju tiderna"; därefter gör Miller sin grundläggande upptäckt av de "sju tiderna", samtidigt som Daniels bok avförselas. Därefter markerar den 22 oktober 1844 ytterligare en uppfyllelse av de "sju tiderna", vilken i sin tur följs av en övergång i rörelsen från Filadelfia till Laodicea under samma år då nytt ljus över de "sju tiderna" lämnas ofullbordat. År 1863 blev det som hade varit den milleritiska

filadelfiska rörelsen fram till 1856, då den övergick till den milleritiska laodiceiska rörelsen, en lagligen registrerad kyrka, till stor del under intryck av de förutsättningar och påtryckningar som inbördeskriget medförde samt för att skydda kyrkans ungdom. Rörelsen upphörde år 1863 när den blev en kyrka. Sju år tidigare, år 1856, åsidosatte Laodicea ett budskap med nytt ljus över just det ämne som var William Millers första profetiska upptäckt.

Milleritrörelsen och det ljus som kallas "sanningens kedjas början", ljuset om de "sju tiderna", öppnades för ledarskapet inom den laodiceiska rörelsen, vilka gradvis lade åt sidan en önskan att upprätthålla de "sju tiderna", och vid slutet av sju år ("sju tider") år 1863 framställs ett nytt schema och ett nytt profetiskt budskap utan någon hänvisning till de "sju tiderna".

År 1863 nådde avslutningen på Jesajas sextiofemåriga profetia sin fullbordan just där den började, med ett inbördeskrig mellan nord och syd. Frågan om slaveriet år 1863 hade förebildats genom bortförandet av både det norra och det södra riket såsom en uppfyllelse av de "sju tiderna", och den trädedom i vilken Israel fördes bort representerade på ett träffande sätt slaverifrågorna vid slutet. År 1863 utgör slutpunkten för den profetiska struktur som bygger på Jesajas sextiofemåriga profetia.

Så säger Herren Gud: Det skall inte bestå, inte heller skall det ske. Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus' huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte tror, skall ni förvisso inte bli befästa. Jesaja 7:7–9.

När denna profetia förstås rätt, anger den, med början år 742 f.Kr., tre kännemärken inom ett tidsspann av sextiofem år. Två av dessa kännemärken identifierar utgångspunkterna för tvåtusenfemhundratjugo år av fångenskap och slaveri för både Israels norra och södra rike. År 742 f.Kr. var de norra och södra rikena invecklade i ett inbördeskrig, och de norra tio stammarna hade ingått en allians med Syrien för att invadera det södra riket Juda. Nitton år senare, år 723 f.Kr., fördes de norra tio stammarna bort i slaveri av assyrierna. Fyrtiosex år senare, år 677 f.Kr., tillfångatog assyrierna Manasse och förde honom till Babylon. Tvåtusenfemhundratjugo år efter 723 f.Kr. infaller 1798, ändens tid och början av vers fyrtio. Fyrtiosex år senare upphörde de "sju tiderna" över det södra riket, som började år 677 f.Kr., år 1844. Nitton år senare, år 1863, återges de profetiska kännetecknen från 742 f.Kr. in i minsta bokstav. Ett inbördeskrig mellan de norra och södra rikena pågår år 742 f.Kr. och 1863. År 742 f.Kr. gällde den förutsägelse som Jesaja gav den ogudaktige kung Ahas den förestående förslavningen av både det norra och det södra riket, och år 1863, själva mittpunkten i inbördeskriget, utfärdade president Lincoln Emancipationsproklamationen och inledde därmed processen att avskaffa slaveriet. Varningen som gavs den ogudaktige kung Ahas år 742 f.Kr. gavs i det bokstavliga härliga landet, vilket förebildade det budskap som gavs av Lincoln i det andliga härliga landet.

Sju år efter att budskapen om de "sju tiderna" av Hiram Edson hade publicerats år 1856 frambringade adventismen 1863 års schema, vilket avlägsnade den milleritiska läran om de sju tiderna och därmed satte i fråga en mängd av de ställen där Ellen White lär att vi skall upprepa milleriternas budskap, och även att vi skall försvara dem mot att bli angripna. Samma år blev de en lagligen registrerad kyrka. Det finns mer som kan skrivas om 1863 och dess profetiska

implikationer, men det jag här påpekar är att det finns flera vittnen, både inre och yttre, som identifierar upproret 1863, vare sig det är det yttres uppror med sydstaterna, eller det inres uppror genom förkastandet av den första grundläggande sanningen. 1863 är en av händelserna inom fyrtionde versens historia som utgör ett vägmärke bland de "händelser som är förbundna med prövningstidens slut".

1863 sammanfaller med början av fyrtio år i öknen för det forntida bokstavliga Israel. Vid slutet av de fyrtio åren ledde Josua det forntida Israel in i det utlovade landet, och de intog Jeriko och uttalade en förbannelse över var och en som skulle återuppbygga Jeriko. År 1863 återuppbyggde den laodiceiska adventismens ledarskap Jeriko. 1863 framställs i början och slutet av de fyrtio åren i öknen. 1863 är ett profetiskt vägmärke som knyter samman historien för de yttre och inre linjerna i den fyrtionde versens historia. Där finns den sjunde församlingen, "en dömd församling", såsom ordet "Laodicea" betyder, som träder in i en period som representeras av att en hel generation dör i öknen. Vid samma tidpunkt börjar den förste republikanske presidenten verket att befria slaverna och utgör därmed en förebild för de sista republikanska presidenterna, som kommer att genomdriva krigslagar under en krisperiod som leder till det som Inspirationen kallar "nationell undergång".

I begynnelsens vägmärken framställs slutets vägmärken, och de händelser som är förbundna med domens avslutning förebildades i de händelser som är förbundna med domens början. Upproret vid Kadesh, då budskapet från Josua och Kaleb förkastades i början av de fyrtio åren, förebildade Moses uppror när han slog på klippan vid Kadesh i slutet av de fyrtio åren. År 1863 utpekar söndagslagen, där Laodicea utspys ur Herrens mun, och där de tjugofem äldste männen i Jerusalem böjer sig för solen i Hesekiel kapitel åtta, och där Shilo upprepas över dem som förtröstar på lögnaktiga ord: "Herrens tempel är vi."

Vi kommer att fortsätta denna studie av Panium i nästa artikel.